

Arrest

nr. 272 541 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 september 2020.

1.2. Op 1 december 2020 werd verzoekster gehoord door het gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 14 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). In zijn arrest nr. X van 27 oktober 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op 27 januari 2022 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben en bent afkomstig uit Jabalia, Gaza. U bent een Arabier en een soenniet. U verliet Gaza in november of december 2018 en reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland waar u aankwam eind december 2018. U diende op het eiland Leros een verzoek tot internationale bescherming in. U verkreeg die internationale bescherming in juli of augustus 2019. In januari 2020 reisde u terug naar Gaza, nadat uw moeder had beloofd u te helpen en uw problemen in Gaza op te lossen. Uw moeder had echter gelogen, u kreeg opnieuw problemen en uw Griekse verblijfskaart werd door uw familie vernietigd. U besloot 5 dagen na uw aankomst Gaza opnieuw te verlaten. U reisde vervolgens via Egypte en Turkije wederom naar Griekenland waar u in maart 2020 aankwam. U verbleef na uw aankomst bij de buurvrouw van uw familie in Gaza, in Athene. Op 14 of 15 maart 2020 kwam uw broer M. naar u toe. Hij was door uw moeder naar Griekenland gestuurd om u te vermoorden. U werd door uw broer hard op uw mond geslagen. De buurvrouw kwam tussenbeide, waarna uw broer wegging. U verliet daarop ook het huis omdat u bang was dat hij zou terugkeren en ging naar een park. Daar werd u opgemerkt door de politie die u vroeg wat u daar zat te doen. U werd meegenomen naar het politiekantoor en met behulp van een tolk ondervraagd. De politie lachte u echter uit en uw tassen werden onderzocht. Daarop kreeg u van de politie een telefoonnummer dat u kon bellen wanneer u nogmaals door iemand lastig gevallen zou worden. Nadat u vertrok bij de politie ging u naar het opvangcentrum Sonio, in Athene. Daar werd u doorverwezen naar een psycholoog die een medisch rapport opstelde. Zij raadde u aan om een klacht in te dienen bij de politie tegen uw broer M.. U wendde zich daarop tot een politiekantoor waar u vertelde over de aanval van uw broer. De politieagent lachte u echter opnieuw uit en zei dat ze uw broer toch niet op straat konden gaan zoeken, u moest minstens zijn adres kunnen vertellen. De aanwezige tolk vertelde u voor de gemakkelijke oplossing te kiezen en uzelf aan te geven bij uw broer, waarop de politieagent opnieuw lachte en dit idee beaamde. Na drie dagen in het opvangcentrum kreeg u te horen dat u daar niet langer kon verblijven, u stond niet op de lijst en was niet ingeschreven. Er werd u gezegd dat u opnieuw asiel moest gaan aanvragen. U wendde zich daarop tot de asielinstanties in Katechaki. Daar werd u gezegd dat uw vingerafdrukken niet teruggevonden werden, ze hadden geen gegevens van u. U moest online een nieuwe afspraak maken. Omwille van de coronacrisis werd alles echter stopgezet. In de zomer huurde u een plek om te slapen in een huis met zeven andere meisjes. Uw broer kwam te weten dat u zich daar bevond en viel het huis binnen. Hij trok u bij uw haren en zei tegen de andere meisjes dat hij uw haar al had afgeknipt, volgende keer zou hij uw hoofd afknippen. U durfde na dit incident de woning niet meer te verlaten. Uw buurman Y. diende een klacht in tegen uw broer M.. De politie vertelde aan Y. dat ze het adres van M. nodig hadden of dat u meer details moest gaan geven. U wou echter zelf geen klacht indienen omdat u niet weer uitgelachen wilde worden door de politie. In mei of juni 2020 ondernam u een zelfmoordpoging door een overdosis pillen te slikken.

U werd naar het ziekenhuis gebracht door een van uw huisgenoten, waar uw maag werd leeggepompt. In het ziekenhuis werd u beledigd door de aanwezige tolk. U zou naar de hel gaan omdat u had geprobeerd zelfmoord te plegen. Na drie dagen mocht u het ziekenhuis verlaten, u kreeg een voorschrift mee voor medicatie die u moest aankopen. De beschikbare gratis medicatie in het ziekenhuis was enkel voor mensen met een mutualiteitsverzekering, wat u niet had. M. had ondertussen uw telefoonnummer aan enkele Egyptenaren bezorgd, waardoor u voortdurend oproepen ontving. U werd op een dag zo aangesproken door een Egyptische jongen M., die u wou helpen en u waarschuwde voor uw broer M., hij wou u doden volgens M.. De volgende dag ontving u een telefonische oproep van een zekere O.. Hij vertelde dat hij met u wou trouwen en naar Egypte wou gaan. Hij stuurde u tevens een foto van zichzelf. Nadat u deze foto aan uw huisgenote liet zien, herkende zij hem, ze had hem op straat gezien met uw broer M.. De dag nadien ontving u van hem een naaktfoto. Eenzelfde soort oproep kreeg u van een zekere M.. Toen u niet reageerde op zijn berichten, zei hij dat hij wist van uw vuil verleden en dat uw broer in Griekenland was om u te slachten. Daarop heeft u uw simkaart vernietigd. U wou de laster van M. en O. niet aangeven bij de politie omdat u dan telkens beroep moest doen op een tolk en niet steeds uw verhaal opnieuw wou vertellen nadat u eerder door de tolk gekwetst was geweest bij de politie en in het ziekenhuis. U besloot Griekenland te verlaten en kwam via uw huisgenoten in contact met een smokkelaar. U verliet Griekenland in september 2020 en reisde per vliegtuig naar België waar u op 29 september 2020 om internationale bescherming verzocht. Diezelfde dag diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Sinds november 2020 verblijft u door de week in het Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers (CIBA), nadat u twee maal probeerde om zelfmoord te plegen.

U ondersteunt uw verzoek om internationale bescherming met de volgende documenten: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw originele identiteitskaart, een kopie van drie oproepingsbrieven uit Gaza, een attest van het Rode Kruis over uw verblijf in het CIBA centrum, een kopie van het Griekse medische document opgesteld door de psycholoog in het opvangcentrum Sonio, een foto van u waarop u lang haar en kort haar heeft en een voorschrift voor kinesithérapie uit België.

Uw advocaat maakte meteen na het persoonlijk onderhoud via mail opmerkingen over, waarin hij vermeldt dat u uw Griekse verblijfstatus verloor door uw terugkeer naar Gaza en waarin de chaotische situatie in Griekenland wordt aangeklaagd en de bescherming aldaar dus onvoldoende is.

Het CGVS nam op 14 december 2020 in uw hoofde een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV vernietigde deze beslissing op 27 oktober 2021, wees daarbij op uw kwetsbaar profiel als psychiatrisch patiënt en zond uw dossier terug naar het CGVS voor verder onderzoek.

U legde volgende documenten tijdens uw beroepsprocedure neer: een multidisciplinair ontslagformulier van de Psychiatrische Afdeling Algemeen Ziekenhuis te Lier d.d. 9.02.2021, een hospitalisatienota van ditzelfde ziekenhuis d.d. 9.02.2021, een kopie van het medisch dossier van het opvangcentrum waar u verblijft te Lint, een tussentijds medisch verslag van het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Alexius d.d. 9.04.2021, een verslag van de wachtdienst die op 21.02.2021 een huisbezoek bracht wegens een suïciderisico, een medisch attest en medisch verslag van het UMC Sint-Pieter waar u op 22.09.2020 onderzocht werd wegens ademhalingsproblemen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u wenste dat uw dossier op het CGVS door een vrouwelijke protection officer behandeld zou worden. Tevens wenste u over een vrouwelijke tolk te beschikken (Vragenlijst CGVS, afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw dossier verder behandeld door een vrouwelijke protection officer. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beschikte u verder over een vrouwelijke tolk. Op de moment van het persoonlijk onderhoud was het CGVS, voor wat betreft uw psychologische/psychiatrische problemen enkel in het bezit van een attest van het Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers waar u door de week verblijft. Dit attest staat louter uw verblijf in het centrum. Hieruit kon geenszins vastgesteld worden dat u niet in staat zou zijn om op een volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. U gaf verder nergens doorheen uw persoonlijk onderhoud aan niet in staat te zijn om verklaringen af te leggen. Tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV maakte u enkele stukken over waaruit onder andere blijkt dat er vermoedelijk een trauma-gerelateerde pathologie aanwezig is, met een co-morbide (al dan niet transiënte) psychotische stoornis. Deze informatie was aldus niet beschikbaar tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Niettemin blijkt op genoegzame wijze uit het geheel aan uw verklaringen afgelegd voor de DVZ en het CGVS dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Verder maakte uw raadsman aan het einde van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen over aangaande het verloop van het onderhoud (NPO p. 13).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked Hit), blijkt dat u op 19 april 2019 internationale bescherming toegekend kreeg in Griekenland. U beweert evenwel dat deze bescherming ingetrokken werd nadat u kort naar Gaza was teruggekeerd waarop u een nieuw verzoek moest indienen na uw terugkeer naar Griekenland in maart 2020 (NPO, p. 9, p. 11-12). Er kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Een consultatie van Eurodac op 29 september 2020 toont immers aan dat u nog steeds een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland. Dit blijkt uit de 'Mark status M'. Indien de beschermingsstatus wordt ingetrokken, beëindigd of wanneer de verlenging ervan is geweigerd, wordt de 'M' terug verwijderd, quod non in casu. Gelet op het feit dat een raadpleging van Eurodac op basis van uw vingerafdrukken op 29 september 2020 tot een 'hit' leidde, is het weinig geloofwaardig dat de Griekse asielinstanties uw vingerafdrukken niet zouden teruggevonden hebben (NPO, p. 12). U brengt bovendien geen overtuigende objectieve stukken aan om uw beweringen inzake uw terugkeer naar Gaza en de gevolgen daarvan met betrekking tot uw status in Griekenland te staven. U wijst enkel op de oproepingsbrieven als bewijs van uw terugkeer naar Gaza (NPO, p. 11). Dergelijke oproepingsbrieven tonen evenwel geenszins uw effectieve terugkeer aan, daar zij ook in uw afwezigheid kunnen bezorgd zijn. Van uw reisweg van Griekenland naar Gaza en vervolgens van Gaza terug naar Griekenland legt u geen enkel begin van bewijs neer. U bent enkel in het bezit van een kopie van de eerste pagina van uw paspoort. Uw paspoort zou u bij uw tweede reis van Gaza naar Griekenland verscheurd hebben (NPO, p. 10). U legt evenmin enig begin van bewijs neer waaruit blijkt dat uw in Griekenland toegekende status werd ingetrokken, noch waaruit blijkt dat u een nieuw verzoek in Griekenland heeft ingediend. U zou documenten hiervan moedwillig wegsmeten/ verscheurd hebben (NPO, p. 12). Het CGVS ziet evenwel niet in waarom u moedwillig officiële stukken inzake of ter staving van een verzoek tot bescherming zou vernietigen. Indien u daadwerkelijk een tweede verzoek tot internationale bescherming zou ingediend hebben in Griekenland (NPO, p. 12), dan zou dit tweede verzoek ook moeten blijken uit de opzoeken in Eurodac, quod non in casu. U heeft bovendien nooit enig officieel bericht ontvangen van de Griekse autoriteiten dat uw status niet langer geldig is (NPO, p. 12).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Daarenboven wijst niets er op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Voorgaande vaststellingen plaatsen bovendien een ernstig voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw motieven in het bijzonder.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Griekenland verliet in september 2020 uit vrees aldaar verdere problemen te kennen met uw broer M. (NPO, p. 4-5). Er kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Waar u op het CGVS te kennen gaf dat u in Griekenland door uw broer M. 2 keer werd aangevallen (toen u bij uw buurvrouw verbleef werd u door uw broer op de mond geslagen en toen u onderdak huurde met andere meisjes viel hij het huis binnen en trok u aan de haren; NPO, p. 4 en p. 7), maakt u van deze gewelddadige confrontaties niet de minste melding op de DVZ, integendeel. Gepeild naar uw vrees ten aanzien van Griekenland verwijst u inderdaad naar uw broer M. waarvan u stelt dat hij naar Griekenland was gestuurd door uw broer I.. Gevraagd hoe u dit weet, stelt u enkel dat een meisje uw broer M. kent en dat uw burens hem hebben gezien. M. zou een Egyptenaar gestuurd hebben om u in de val te lokken (vragenlijst CGVS ingevuld op DVZ). Dat u voor de DVZ geen enkele melding maakt over uw persoonlijke confrontaties met uw broer in Griekenland, hoewel u hiertoe de gelegenheid kreeg, ondermijnt uw geloofwaardigheid volledig.

Zelfs indien er enig geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw broer M., quod non in casu, dan nog dient opgemerkt te worden dat u onvoldoende stappen heeft gezet om uw rechten in Griekenland te laten gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U deed evenwel geen van beide. Omdat u bij de aangifte van de aanval door uw broer toen u bij uw buurvrouw verbleef werd uitgelachen door de politie liet u na van verdere problemen aangifte te doen. Zo deed u zelf geen aangifte van de aanval toen u met enkele meisjes samenwoonde (ook al diende de huisbaas wel een klacht in), noch lichtte u de politie in over O. en M. (NPO, p. 7, p. 9). U liet evenwel, ook na bij andere, hogere instellingen aan te geven dat u was uitgelachen door de politie (NPO, p. 8). Dat u dit moeilijk kon doen omdat u de taal niet kent en dat u het beu was om zelf een tolk te moeten voorzien kan in deze in alle redelijkheid niet weerhouden worden als een geldige verschoning (NPO, p. 8).

Wat betreft de algemene socio-economische omstandigheden in Griekenland, waar uw advocaat in zijn schrijven d.d. 1 december 2020 naar verwijst, moet allereerst verwezen worden naar bovenstaande bemerkingen inzake het gemeenschappelijk Europees asielstelsel en de mogelijke verschillen tussen EU-lidstaten. Verder dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u persoonlijk in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals hierboven omschreven zou terechtkomen. Zo dient allereerst opgemerkt te worden dat u bij het uiteenzetten van uw motieven ten aanzien van Griekenland voor de DVZ enkel gewag maakt van problemen met uw broer (CGVS vragenlijst ingevuld op DVZ). Ook bij uw uiteenzetting van uw motieven ten aanzien van Griekenland voor het CGVS wijst u in hoofdzaak op de problemen met uw broer (NPO, p. 4-5). Wat betreft socio-economische aspecten geeft u enkel aan dat geen enkel kamp u aanvaardt (NPO, p. 4-5). Aangaande dit laatste verklaart u dat het kamp u niet aanvaardde omdat u niet bent ingeschreven en dat u opnieuw asiel moest vragen (NPO, p. 6). Hierboven werd evenwel reeds uiteengezet dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat u een tweede verzoek moest indienen. Voor het overige blijkt dat u in Griekenland steeds onderdak wist te regelen. Zo kon u bij een buurvrouw wonen, verbleef u bij Syriërs en bij een Iraakse vrouw en huurde u een onderkomen met anderen (NPO, p. 5-6). Uit niets blijkt dan ook dat u absoluut verstoken bleek van een toegang tot de woningmarkt in Griekenland. U brengt aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie aldus voldaan is.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale gezondheidstoestand, u werd opgenomen op de psychiatrische afdeling in het ziekenhuis daar u met psychische problemen en suïcidale gedachten kampte, doet géén afbreuk aan het geheel van voorgaande vaststellingen, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Vooreerst dient er gewezen op uw zelfredzaamheid die op verschillende gebieden vastgesteld kan worden. Zo bleek zoals hierboven geschetst dat u in staat was om zelf voor huisvesting te zorgen doorheen uw verblijf in Griekenland. U verbleef bij een buurvrouw, bij Syriërs en bij een Iraakse vrouw en u slaagde erin zelfstandig iets te huren samen met anderen (NPO, p. 5-6). Hieruit blijkt tevens dat u over een netwerk beschikte in Griekenland. Voorts kon u zelf met behulp van een smokkelaar, die u leerde kennen via uw contacten in Griekenland, uw reis naar België regelen, waarbij u financieel ondersteund werd door uw zus (NPO p. 10). Deze vaststellingen worden verder ondersteund door het verslag van uw opname in het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Alexius waaruit blijkt dat de behandelende arts vaststelt dat u ondanks uw psychiatrische problematiek veel kracht kan vertonen. Verder wordt in dit verslag opgemerkt dat uw suïcidaal en zelf verwondend gedrag zich niet meer stelt en wordt u gedragsmatig als adequaat omschreven. In de hospitalisatienota en het multidisciplinair ontslagformulier van de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis te Lier is er evenmin sprake van actueel suïcidaal gedrag, maar eerder van manipulatief gedrag, en wordt verder vermeld dat u wel contact heeft met uw medepatiënten. Het medisch attest opgesteld door de wachtdienst maakt eveneens melding van adequaat, geïntereerd en rustig gedrag.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u wel toegang had tot de gezondheidszorg in Griekenland. Zo werd u doorverwezen naar een psycholoog door het opvangcentrum Sonio waar u verbleef, die een medisch verslag opstelde en u aanraade een klacht in te dienen (NPO p. 4, 8).

U heeft daarnaast niet om bijkomende psychologische bijstand gevraagd, omdat u de hulp van een tolk hiervoor nodig had. Gevraagd of u hulp heeft gezocht om een geschikte tolk te vinden, antwoordde u negatief, u was gekwetst daar u eerder was uitgelachen door de politie en iedereen van uw verhaal wist (NPO p. 10). Gelet op de bedenkelijke geloofwaardigheid van uw geschetste problemen met uw broer en de vaststellingen dat u onvoldoende heeft gedaan om alle mogelijke middelen in Griekenland uit te putten, volstaan deze verklaringen niet. Uit niets blijkt dat u actueel bij een terugkeer naar Griekenland niet wederom toegang tot de gezondheidszorg zou hebben en u aan uw gezondheidsproblemen zou worden geholpen waardoor u (opnieuw) in staat zou zijn om uw rechten ten volle te laten gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en afkomst worden niet betwist. De oproepingsbrieven uit Gaza laten niet toe om enige conclusies te maken over de eerbiediging van uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland. Eenzelfde conclusie kan getrokken worden over de foto's die u neerlegde waarop u met lang en kort haar te zien bent. Het voorschrift voor kinesitherapie duidt enkel op uw behandeling in België. Het Griekse medisch verslag opgesteld door de psycholoog wijst enkel op uw toestemming om een medische behandeling te volgen. Het attest van uw verblijf in het centrum voor intensieve begeleiding van asielzoekers in Sint-Niklaas kan evenmin toelaten conclusies te maken over de eerbiediging van uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland. Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat uw status in Griekenland niet meer geldig is wordt er verwezen naar vaststellingen eerder in deze beslissing. De opmerkingen van uw advocaat over de algemene leefomstandigheden in Griekenland werden hierboven reeds besproken. Het multidisciplinair ontslagformulier van de Psychiatrische Afdeling Algemeen Ziekenhuis te Lier, de hospitalisatienota van ditzelfde ziekenhuis, het tussentijds medisch verslag van het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Alexius en het verslag van de wachtdienst werden eveneens hierboven reeds besproken. Het medisch dossier van het opvangcentrum waar u verblijft te Lint geeft enkel een weergave van uw medische geschiedenis aldaar weer. Het medisch attest en medisch verslag van het UMC Sint- Pieter staven enkel dat u onderzocht werd wegens ademhalingsproblemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU Handvest; artikel 57/6 § 3 van de Vreemdelingenwet; van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel; de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster argumenteert vooreerst dat een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet moet worden genomen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden en dat deze termijn niet gehonoreerd werd door verwerende partij. Het verzoek dateert van 25 januari 2021 en werd overgemaakt aan verweerder op 31 mei 2021. De beslissing van de commissaris-generaal van 14 december 2020 werd in een arrest van 27 oktober 2021 vernietigd en vervolgens teruggezonden naar de commissaris-generaal. Pas op 27 januari 2022 werd opnieuw de beslissing genomen door de commissaris-generaal om het verzoek te weigeren en door de bestreden beslissing hierop alsnog te baseren, schendt verwerende partij artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat dergelijke beslissing bovendien de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Er wordt door de commissaris-generaal nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd waardoor dient aangenomen te worden dat geen dergelijke redenen voorhanden

zijn. Verzoekster meent er te mogen op vertrouwen dat na een termijn van meer dan vijftien werkdagen, haar aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en beroept zich in eenzelfde lijn op het rechtszekerheidsbeginsel. Ook hierom mag verzoekster er van uitgaan dat haar aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Door op 27 januari 2022 de aanvraag van verzoekster alsnog als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, schendt de commissaris-generaal het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Bovenvermelde verplichting moet volgens verzoekster samen worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Na een theoretische uiteenzetting over de draagwijdte van de uitdrukkelijke motiveringsplicht vastgelegd in artikelen 2 en 3 van deze wet, stelt verzoekster dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en bijgevolg artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen wordt geschonden.

Ondergeschikt merkt verzoekster op dat het verzoek om internationale bescherming maar onontvankelijk kan worden verklaard indien werkelijk vaststaat dat zij internationale bescherming verkreeg in een andere EU lidstaat. Zij wijst er op dat de bewijslast met betrekking tot de verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar Eurodac, consultatie op 29 september 2020, maar dit onderzoek is niet afdoende en de commissaris-generaal voldoet hiermee niet aan zijn bewijslast, gelet op de bijzonder langdurige periode tussen de consultatie van Eurodac en het nemen van de bestreden beslissing. Zij wijst er verder op dat zij eerder internationale bescherming verkreeg in Griekenland wat de “M” status kan verklaren in Eurodac maar zij benadrukt dat zij aangaf dat haar Griekse verblijfskaart werd vernietigd en dat de asielinstanties in Katechaki geen gegevens van haar meer konden vinden. Hieruit kan volgens verzoekster worden afgeleid dat de vermelde informatie in Eurodac niet meer actueel is, wat des te meer blijkt doordat geen informatie werd opgenomen over het tweede onderzoek tot internationale bescherming van verzoekster. Volgens verzoekster komt het minstens gepast voor de Griekse autoriteiten hierover verder te bevragen, gelet op het belang van deze vaststelling aangezien de beslissing volledig gebaseerd is op de veronderstelling dat verzoekster internationale bescherming heeft in Griekenland. Zij wijst er op dat de verkregen internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Griekse autoriteiten en dat de Griekse wetgeving expliciet in deze mogelijkheden voorziet en verwijst daarvoor naar stuk 3. Verzoekster meent dat een vernietiging zich opdringt opdat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming van verzoekster in Griekenland.

In ondergeschikte orde merkt verzoekster op dat noch artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, noch artikel 33, 2, a) van de Asielprocedurerichtlijn expliciet voorwaarden oplegt bij het nemen van een dergelijke beslissing, maar dat de fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) steeds gerespecteerd moeten worden. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoeker om internationale bescherming in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Verzoekster wijst er *in casu* op dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat zij reeds specifiek wees *“op haar kwetsbaar profiel, ook tijdens de zitting van 6 oktober 2021: “Ter terechtzitting beklemt toont verzoekende partij haar ernstige psychiatrische problemen en haar erg kwetsbaar profiel als psychiatrische patiënt, waarmee volgens haar onvoldoende rekening wordt gehouden. Ze wijst er dienaangaande op dat zij reeds verschillende keren werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Alexis. Verzoekende partij, die ter zitting voorts stelt dat zij zich in deze psychische toestand onmogelijk staande kan houden en na de zitting in de gang van de Raad is flauwge gevallen waarop zij met een ziekenwagen naar het ziekenhuis werd gebracht, meent dat zij in mensonterende omstandigheden dreigt terecht te komen bij een terugkeer naar Griekenland” (arrest nr. 263.037 van 27 oktober 2021, randnr. 4.3, pagina 5). De specifieke situatie van verzoekster noodzaakte het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het voeren van een verder en gedegen onderzoek naar de situatie van verzoekster.”*

Zij betwist de stelling in de bestreden beslissing dat zij niet aantoonde dat *“uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terecht komen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.”*

Zij wijst daarvoor op haar aangetoond kwetsbaar profiel: *“het complete gebrek aan enig netwerk in Griekenland en haar ernstige mentale problematiek, waardoor zij in zeer grote mate afhankelijk is van haar omgeving. Bovendien spreekt zij de Griekse taal niet en is zij opgegroeid in een andere cultuur (in Palestina). Dit maakt de afhankelijkheid van verzoekster nog groter, terwijl de noodzakelijke*

ondersteuning in Griekenland (manifest) afwezig is. De stukken in het administratief dossier benadrukken het kwetsbaar profiel van verzoekster. Verzoekster kampt met een ernstige psychiatrische problematiek, met suïcidale neigingen en neigingen tot automutilatie (waardoor zij op het dak van het opvangcentrum was gaan staan, met de intentie om te springen - stuk 8). Verzoekster werd meermaals opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Op 26 januari 2021 werd zij opgenomen op de PAAZ-afdeling van het Heilig Hart Ziekenhuis van Lier (stuk 4). Verzoekster stond op dit moment niet open voor hulpverlening (wat later wel het geval zal zijn). Door de afgenomen dreiging tot suicide, werd besloten dat er een aanmelding zou gebeuren voor POZA in St. Alexius in Grimbergen. Verzoekster werd vervolgens in het Pyschiatrisch Ziekenhuis Sint-Alexius opgenomen op 8 maart 2021." Verzoekster citeert vervolgens de vaststellingen gemaakt tijdens de intake en stelt verder dat kon worden vastgesteld dat "verzoekster kampt met een complexe psychische problematiek (waaronder een co-morbide (al dan niet transiënte) psychotische stoornis). Er is een vermoeden dat zulks het resultaat is van een mogelijk trauma-gerelateerde pathologie. Er werd een behandelplan opgesteld en een medicatieplan. Verdere behandeling wordt noodzakelijk geacht." Verzoekster citeert vervolgens de concrete vaststellingen en besluit dat zoals kan worden afgeleid uit de nieuwe stukken, zij een grote kwetsbaarheid vertoont op psychisch gebied wat zeer uitgebreid wordt bevestigd in de voorgebrachte medische verslagen. Zij stelt dat de combinatie van deze elementen de situatie van verzoekster bijzonder kwetsbaar maakt terwijl de nodige omkadering in Griekenland ontbreekt. Zij stelt dat het onderzoek van de commissaris-generaal op dit punt dan ook onzorgvuldig is gevoerd en dat minstens geen rekening werd gehouden met de recente evolutie van verzoekster. Onder verwijzing naar recente rechtspraak van de Raad meent verzoekster dat minstens een verder en gedegen onderzoek van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen is. In aanvulling op het voorgaande wijst verzoekster op het bijgevoegde rapport van de "Greek Council for Refugees" gepubliceerd op 19 januari 2022 inzake de huisvestingssituatie van asielzoekers en personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland (stuk 10, pagina 11 e.v.). Zij stelt dat sinds maart 2020 statushouders nadat bescherming is verleend het pand moeten verlaten waar zij werden opgevangen tijdens de asielprocedure, dat hun financiële tegemoetkoming wordt opgeschort binnen 30 dagen na ontvangst van deze beslissing en dat daardoor duizenden vluchtelingen zonder onderdak worden achtergelaten, vaak op straat terecht komen en blootgesteld aan allerhande risico's voor hun veiligheid en welzijn. Zij betoogt verder als volgt: "Zoals wordt benadrukt door Diotima Centre, dat gespecialiseerd is in de ondersteuning van overlevenden van gendergerelateerd geweld, veroorzaakt "dakloosheid of verergert de psychosociale problemen van de overlevenden", terwijl een op de drie overlevenden die tussen juni en november 2019 door de organisatie werden ondersteund, minstens één incident van misbruik had meegemaakt, waaronder verkrachting, dat rechtstreeks verband hield met dakloosheid. Veel van deze mensen en gezinnen werden gedwongen terug te keren naar en/of te blijven in kampen na de nieuwe limiet van 30 dagen om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien: water, voedsel, onderdak en eerstelijnsgezondheidszorg. Het feit dat duizenden begunstigden van bescherming in vluchtelingenkampen verblijven, ondanks de ondermaatse levensomstandigheden, toont aan dat er geen haalbare alternatieven zijn. Deze vaststellingen zijn het direct gevolg van het feit dat Griekenland er niet in is geslaagd een effectief integratiebeleid met voldoende middelen te ontwikkelen. Dit "beleid" blijft afhankelijk van het Helios-project en kan zelf niet in de behoeften van de betrokkenen voorzien. De Griekse overheid laat derhalve na om te voorzien in een effectieve bescherming. Ter illustratie: tussen september 2019, toen het Helios-project werd opgestart, en november 2021 hebben in totaal 33.688 begunstigden van internationale bescherming zich ingeschreven voor het Helios-programma. Van hen kon minder dan 50% (15.960 personen of 6.316 huishoudens) beroep doen op de door de EU gefinancierde huursubsidie om (een deel van) hun huur te dekken. In november 2021 bleven slechts 2.099 mensen profiteren van deze subsidie. Ter vergelijking: tussen januari 2019 en oktober 2021 ontvingen meer dan 67.000 personen de internationale beschermingsstatus in Griekenland - twee keer zoveel als het totale aantal dat zich registreerde voor Helios. Hoewel de redenen voor de divergentie variëren, laten deze cijfers zien dat er een leemte is in de soepele overgang van begunstigden van de opvang systeem naar een autonoom leven binnen de ontvangende (Griekse) samenleving. Dit is deels te wijten aan de vereisten van het programma, waaraan begunstigden moeilijk kunnen voldoen, evenals hun gebrek aan mogelijkheden om Grieks te leren terwijl ze nog in de asielprocedure zitten. Andere belemmeringen zijn onder meer de criteria voor inschrijving in het programma, waardoor mensen die vóór 2018 internationale bescherming hebben gekregen, worden uitgesloten, en mensen die op het moment van erkenning van hun status niet in officiële opvanglocaties verbleven. Dit laatste zou kunnen worden gezien als het bevorderen van afhankelijk wonen in structuren ten koste van uitzicht op herstel van een zekere mate van autonomie, met uitsluiting van degenen die erin geslaagd zijn om zichzelf te huisvesten, maar ook mensen die - vanwege de lacunes in het opvangsysteem - werden gedwongen te leven op straat of in preciaire woonomstandigheden. Tot slot blijft een belangrijk obstakel dat toegang tot de huursubsidie het overleggen van een huurcontract vereist en dus de mogelijkheid om minimaal twee maanden huur vooruit te dekken, met middelen die de nieuw erkende vluchtelingen vaak

niet hebben. Het conflict tussen wetgeving en praktijk verergert ook de slechte huisvesting van vluchtelingen in Griekenland. Hoewel personen die internationale bescherming genieten op grond van de nationale wetgeving recht hebben op toegang tot medische zorg en sociale bijstand "in overeenstemming met de voorwaarden die gelden voor Griekse burgers", staan juridische en administratieve belemmeringen in de praktijk een gelijke uitoefening van deze rechten in de weg. Om toegang te krijgen tot de nationale huurtoeslag, moeten personen die internationale bescherming genieten vijf jaar legaal in het land hebben verbleven, gerekend vanaf het moment dat ze hun asielaanvraag hebben ingediend. Dit sluit al de meerderheid uit van de meer dan 97.000 mensen die sinds 2016 een beschermingsstatus in Griekenland hebben gekregen. Ondertussen lopen vluchtelingen in Griekenland tot op de dag van vandaag, zoals blijkt uit een toenemend aantal gerechtelijke uitspraken van de EU-lidstaten, een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling en niet in staat zijn om hun meest elementaire behoeften, zoals huisvesting, te dekken. Zelfs degene die erin zijn geslaagd om toegang te krijgen tot de sociale zekerheid, wacht nog een ander obstakel: een lange wachttijd voor de verlenging van hun verblijfsvergunning, hetgeen tot een jaar kan duren. Ondertussen voldoen de attesten die ze ontvangen van de bevoegde autoriteiten (politie of asieldienst) niet aan de noodzakelijke vereisten om toegang te krijgen tot sociale rechten (bv. de documenten bevatten geen foto van de persoon, of expliciete verwijzing naar de datum van binnenkomst in van kracht en verval van de geldigheid van het certificaat), waardoor hun toegang tot sociale zekerheid, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt ernstig wordt belemmerd, waardoor het nog moeilijker wordt om toegang te krijgen tot veilige huisvesting. Hoe dan ook, zoals bij andere sociale kwesties, kunnen sociale uitkeringen een rol spelen als het gaat om het aanpakken van de huisvestings- (of integratie-)uitdagingen waarmee vluchtelingen in Griekenland worden geconfronteerd, maar de reactie mag niet beperkt blijven tot een dergelijke benadering. Integendeel, aangezien de huisvestingsproblematiek een toenemend aantal mensen en sociale groepen treft, zowel in Griekenland als in de EU, zouden de kernacties een inclusief langetermijnbeleid voor sociale en/of betaalbare huisvesting moeten omvatten, gericht op het welzijn van de samenleving als geheel, prioriteit te geven aan degenen die zich in een sociaal minder gunstige positie bevinden, zoals vluchtelingen. In het voorgebrachte rapport (stuk 10) worden dan ook verschillende problemen belicht waarmee asielzoekers en personen die internationale bescherming genieten, nog steeds worden geconfronteerd bij het zoeken naar geschikte huisvesting in Griekenland. Het is duidelijk dat, op basis van de typologie van ETHOS, geschetst in het tweede deel van dit rapport, de hiaten en het tijdelijke karakter van huisvesting binnen het opvangsysteem voor asielzoekers, evenals de voortdurende blootstelling van vluchtelingen aan omstandigheden van armoede en dakloosheid of preciaire huisvesting, het recht op adequate huisvesting geenszins is gegarandeerd."

Verzoekster argumenteert verder dat de verschillende basisrechten van erkende vluchtelingen systematisch en doelbewust worden geschonden door de Griekse overheid (stukken 11 en 12) en dat volgens NGO's duizenden erkende vluchtelingen en anderen in Griekenland honger lijden. Verzoekster stelt dat de kwestie al maanden broeit in Griekenland "die honger lijkt te gebruiken als afschrikmiddel voor asielzoekers en als middel om kampen op het vasteland te ontruimen. Melina Spathari, die bij Terre des Hommes Hellas werkt, stelt dat er op scholen migrantenkinderen bezwijken van de honger: "Er is een onmenselijke situatie. Totale, totale totale chaos", vertelde ze dinsdag (21 december) aan EUobserver. Ze gaf aan dat pasgeboren baby's in de kampen 's nachts huilen van de honger terwijl moeders ze proberen te voeden met een mengsel van water en koekjes. 'Ze hebben geen melk,' zei Spathari. Spathari zei eerder deze week dat de Griekse ombudsman het beleid van de Griekse regering als "ongrondwettelijk" beschreef en dat Athene onmiddellijk actie moet ondernemen om het probleem op te lossen. Zo'n 28 ngo's stelden in een gezamenlijke verklaring dat het Griekse regeringsbeleid dat sinds oktober is ingevoerd, alleen al naar schatting 60 procent van de 16.659 inwoners van kampen op het vasteland heeft getroffen. Dit komt nadat de regering in maart een regel invoerde die vluchtelingen effectief dakloos maakte, waardoor velen gedwongen werden terug te keren naar de kampen om de meest elementaire diensten te krijgen. Die op kampen gebaseerde diensten werden in oktober geschrapt voor vluchtelingen, waardoor ze berooid achterbleven en niet in staat waren zichzelf te voeden zonder hulp van buitenaf. Een gebrek aan integratieprojecten van de overheid heeft anderen in een administratieve nachtmerrie achtergelaten, zei Spathari, en merkte op dat mensen geen job kunnen krijgen omdat ze een vast adres en een bankrekening nodig hebben. "Deze mensen kunnen geen onderdak vinden buiten de kampen."

Ze kunnen geen werk vinden omdat ze geen bankrekening hebben, dus ze kunnen de arbeidsmarkt niet legaal betreden", zei ze. "Het is een vicieuze cirkel die steeds maar ronddraait". De situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland is dan ook op verschillende vlakken dramatisch. De Griekse regering heeft geen interesse in langdurig in Griekenland verblijvende asielzoekers of erkende vluchtelingen, en dus ook niet bij een significante verbetering van de levensomstandigheden, werk- of opleidingsmogelijkheden. Integendeel, het steeds restrictievere beleid op het gebied van asielrecht, kwetsbaarheidscriteria, financiële steun en huisvesting - laat staan een steeds agressievere retoriek tegen migranten - geeft aan dat vluchtelingen onder druk worden gezet om

het land snel te verlaten (stuk 13). Er is dan ook geen verbetering merkbaar, integendeel. Miljarden aan EU-financiering hebben weinig tot niets uitgehaald om het Griekse asielsysteem te verbeteren, waarin mensenrechtenschendingen en wanbeheer een voortdurend gegeven blijven (stuk 14)."

Verzoekster besluit dat het voldoende is aangetoond dat in haar individuele geval, in het bijzonder gelet op haar persoonlijke kwetsbaarheid, er sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is en dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

Verzoekster vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden en in subsidiaire orde haar de hoedanigheid van vluchteling dan wel de subsidiaire bescherming te willen toekennen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 27.01.2022;
2. Juridische tweedelijsbijstand;
3. <https://asvlumineurope.org/reports/country/greece/content-internationalprotection/status-and-residence/withdrawal-protection-status>;
4. Multidisciplinair ontslagformulier dd. 09.02.2021;
5. Hospitalisatienota dd. 09.02.2021;
6. Afdruk medisch dossier opvangcentrum;
7. Tussentijds medisch verslag van het Psychiatrisch Ziekenhuis Sint-Alexius;
8. Verslag wachtdienst;
9. Medisch attest en verslag van het UMC Sint-Pieter;
10. https://www.gcr.gr/media/k2/attachments/GCR_ACF_english.pdf;
11. <https://euobserver.com/migration/153893>;
12. <https://balkaninsight.com/2022/01/Q5/afghans-in-greece-feel-abandoned-after-getting-asylum>;
13. <https://www.statewatch.org/analyses/2021/greece-the-new-hotspots-and-the-prevention-of-primary-flows-a-human-rights-disaster>;
14. <https://ecre.org/greece-huge-discrepancy-between-reported-rescues-and-arrival-suggests-massive-pushbacks-billions-spent-do-little-for-violations-and-mismanagement>.

3. Aanvullende nota

Verzoekster legt een aanvullende nota dd. 26 april 2022 neer waarin zij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

1. Verslag van klinisch psycholoog E.V.U. dd. 13.01.2022 (stuk 1);
2. Verslag van Dr. V.d.V. dd. 17.02.2022 (stuk 3);
3. Verpleegkundig ontslagrapport dd. 24.02.2022 (stuk 3);
4. Verslag van Dr. V.d.V. dd. 26.02.2022 (stuk 4).

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: *Ibrahim e.a.*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het

Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 86-87). Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, *Ibrahim*, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er *“dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”*. In het arrest *Addis* heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat *“de autoriteiten van een lidstaat”* hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38). Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89). Het Hof oordeelde dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Het HvJ heeft in het arrest *Addis* herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, *Addis*, punt 52).

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het EURODAC Search Result 'M' aanduidt voor verzoekster en GR1LER(...) (Eurodac Search Result van 29 september 2020). In zoverre verzoekster opnieuw betwist dat zij nog steeds internationale bescherming heeft in Griekenland en stelt dat het CGVS niet heeft voldaan aan zijn bewijslast gelet op de bijzonder langdurige periode tussen de consultatie van Eurodac en het nemen van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen op 27 januari 2022, terwijl het Eurodac Search Result dateert van 29 september 2020. In zijn arrest van 27 oktober 2021 wees de Raad er op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu* gelet op voormelde informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster in Griekenland internationale bescherming geniet, het aan de verzoekster die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen en dat ze geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming in Griekenland zou beschikken omdat deze zou zijn ingetrokken, opgeheven of beëindigd om welke reden dan ook. Ook in het kader van huidig beroep brengt verzoekster geen elementen aan waaruit blijkt dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland zou zijn ingetrokken, opgeheven of beëindigd.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij vanuit Griekenland naar Gaza terugkeerde en na haar terugkeer naar Griekenland een nieuw verzoek om internationale bescherming moest indienen. Hierover wordt als volgt gemotiveerd: *“Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Marked Hit), blijkt dat u op 19 april 2019 internationale bescherming toegekend kreeg in Griekenland. U beweert evenwel dat deze bescherming ingetrokken werd nadat u kort naar Gaza was teruggekeerd waarop u een nieuw verzoek moest indienen na uw terugkeer naar Griekenland in maart 2020 (NPO, p. 9, p. 11-12). Er kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Een consultatie van Eurodac op 29 september 2020 toont immers aan dat u nog steeds een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland. Dit blijkt uit de ‘Mark status M’. Indien de beschermingsstatus wordt ingetrokken, beëindigd of wanneer de verlenging ervan is geweigerd, wordt de ‘M’ terug verwijderd, quod non in casu. Gelet op het feit dat een raadpleging van Eurodac op basis van uw vingerafdrukken op 29 september 2020 tot een ‘hit’ leidde, is het weinig geloofwaardig dat de Griekse asielinstanties uw vingerafdrukken niet zouden teruggevonden hebben (NPO, p. 12). U brengt bovendien geen overtuigende objectieve stukken aan om uw beweringen inzake uw terugkeer naar Gaza en de gevolgen daarvan met betrekking tot uw status in Griekenland te staven. U wijst enkel op de oproepingsbrieven als bewijs van uw terugkeer naar Gaza (NPO, p. 11). Dergelijke oproepingsbrieven tonen evenwel geenszins uw effectieve terugkeer aan, daar zij ook in uw afwezigheid kunnen bezorgd zijn. Van uw reisweg van Griekenland naar Gaza en vervolgens van Gaza terug naar Griekenland legt u geen enkel begin van bewijs neer. U bent enkel in het bezit van een kopie van de eerste pagina van uw paspoort. Uw paspoort zou u bij uw tweede reis van Gaza naar Griekenland verscheurd hebben (NPO, p. 10). U legt evenmin enig begin van bewijs neer waaruit blijkt dat uw in Griekenland toegekende status werd ingetrokken, noch waaruit blijkt dat u een nieuw verzoek in Griekenland heeft ingediend. U zou documenten hiervan moedwillig wegsmeten/ verscheurd hebben (NPO, p. 12).*

Het CGVS ziet evenwel niet in waarom u moedwillig officiële stukken inzake of ter staving van een verzoek tot bescherming zou vernietigen. Indien u daadwerkelijk een tweede verzoek tot internationale bescherming zou ingediend hebben in Griekenland (NPO, p. 12), dan zou dit tweede verzoek ook moeten blijken uit de opzoeken in Eurodac, *quod non in casu*. U heeft bovendien nooit enig officieel bericht ontvangen van de Griekse autoriteiten dat uw status niet langer geldig is (NPO, p. 12).”. De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt deze motieven te weerleggen. Haar loutere verklaring dat haar Griekse verblijfskaart werd vernietigd, dat de asielinstanties in Katechaki geen gegevens van haar meer konden vinden en dat daardoor de vermelde informatie in Eurodac niet meer actueel is, wat volgens verzoekster ook blijkt uit het feit dat geen informatie werd opgenomen over het tweede verzoek om internationale bescherming dat verzoekster zou hebben ingediend, kan niet volstaan. Zij gaat met dit betoog immers voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat haar verklaringen omtrent haar vertrek naar en terugkeer uit Gaza en haar tweede verzoek in Griekenland ongeloofwaardig

zijn, en dat indien zij daadwerkelijk een tweede verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend, dit tweede verzoek ook zou moeten blijken uit de opzoeken in Eurodac, wat niet het geval is. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover weerleggen, nu zij zich in het verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van haar eerdere verklaringen en dit geen ander licht kan werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas inzake haar terugkeer naar Gaza en het opnieuw indienen van een verzoek in Griekenland.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster ook in het kader van de huidige procedure voor de Raad geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij niet langer over internationale bescherming in Griekenland zou beschikken. Waar verzoekster nog aanvoert dat de Griekse wetgeving expliciet voorziet in de mogelijkheid om internationale bescherming in te trekken of te beëindigen, kan hieruit evenmin blijken dat *in casu* verzoeksters internationale beschermingsstatus zou zijn beëindigd of ingetrokken.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster niet aantoont dat de informatie in Eurodac niet meer actueel is en dat dus vaststaat dat verzoekster internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. De Raad wijst er op dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de internationale beschermingsstatus die slechts in beperkte gevallen kan worden ingetrokken of beëindigd en de verblijfstitel die hiermee gepaard gaat, die beperkt is in de tijd en moet hernieuwd/verlengd worden en waarvan uit de hierna besproken landeninformatie blijkt dat dit laatste actueel gepaard gaat met ernstige obstakels en vertragingen in Griekenland, wat eveneens in rekening moet gebracht worden bij de toepassing van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in het licht van verzoeksters bijzondere kwetsbaarheid.

4.3. Verzoekster brengt in het verzoekschrift en door middel van een aanvullende nota recente informatie bij met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland, waaronder AIDA, *Country Report Greece – Chapter Content of International Protection*, Update 2020, juni 2021 en Greek Refugee Council, *“Helpless and Hopeless. An assessment of the housing situation of asylum applicants and beneficiaries of international protection”*, January 2022. Verwerende partij brengt geen informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

De Raad leest in het AIDA rapport van juni 2021 en het rapport van Greek Refugee Council dat een ingevolge een wijziging aan de asielwetgeving in maart 2020 sociale bijstand en huisvesting voor statushouders beperkt wordt. Financiële of materiële ondersteuning wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de status. Statushouders, die in *“accommodation facilities”* verblijven, dienen deze opvangplaatsen binnen de dertig dagen na de toekenning van de status te verlaten. Niet-begeleide minderjarigen dienen deze opvangplaatsen te verlaten binnen de dertig dagen nadat zij volwassen zijn geworden. Er kunnen uitzonderingen op deze beperkingen worden voorzien, voor personen die een kwetsbaar profiel hebben, zoals bijvoorbeeld personen met een ernstige medische aandoening (AIDA, p. 245-246). Het Helios 2 Programma dat werd opgestart in 2019 heeft volgens het rapport tot doel om de integratie van statushouders die in tijdelijke accommodatie voorzieningen verblijven te bevorderen en is van toepassing op personen die aan bepaalde voorwaarden voldoen, onder meer het hebben verkregen van internationale bescherming na 1 januari 2018 maar loopt volgens het rapport onder de toen beschikbare financiering tot juni 2021. De capaciteit van daklozencentra is verder beperkt en voor statushouders is het extreem moeilijk om hier toegang toe te krijgen. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij terecht in verlaten huizen of overbevolkte appartementen.

Volgens het AIDA rapport zijn duizenden statushouders dakloos geworden sinds de zomer van 2020 nadat zij hun plaats in het opvangsysteem moesten verlaten binnen de 30 dagen na de positieve beslissing en werden in het kader van verschillende operaties door de politie daklozen in Athene naar vluchtelingenkampen en zelfs detentiecentra gebracht, waar zij verbleven als ongeregistreerde bewoners (AIDA, p. 248). Statushouders ondervinden ook enorme moeilijkheden om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt niet alleen omwille van de taalbarrière maar ook omwille van de moeilijkheden om een taxregistratienummer te bekomen, wat nodig is voor toegang tot de arbeidsmarkt. Om een taxregistratienummer te bekomen moeten statushouders een certificaat van een opvangcentrum, een elektriciteitsrekening of een huurcontract kunnen voorleggen. Wat betreft sociale bijstand voorziet de wet in toegang tot sociale bijstand voor statushouders zonder onderscheid met Griekse burgers. Echter zijn er in de praktijk aanzienlijke moeilijkheden voor statushouders om dezelfde rechten en de noodzakelijke sociale bijstand te genieten. Zo blijkt bijvoorbeeld wat betreft de *“KEA”* of een soort van sociaal solidariteitsinkomen dat vele voorwaarden moeten worden voldaan zoals het hebben van een belastingregistratienummer, sociale zekerheidsnummer, bankrekening en het voorleggen van

verschillende documenten waarbij, indien men dakloos is, ook een daklozencertificaat moet worden voorgelegd. Het AIDA rapport stelt verder dat er geen andere effectieve uitkeringen voor inkomensondersteuning zijn (AIDA, p. 251). Verder meldt het rapport van de Greek Refugee Council dat personen met internationale beschermingsstatus in Griekenland geconfronteerd worden met zeer lange wachttijden voor het vernieuwen van hun verblijfstitel die tot een jaar kan oplopen (Greek Refugee Council, p. 12), terwijl de attesten die zij krijgen van de politie of de Asieldienst niet aan vereisten voldoen om toegang te krijgen tot sociale bijstand, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt, wat hun toegang tot huisvesting nog moeilijker maakt (*idem*). Tenslotte leest de Raad in het AIDA rapport dat in gevallen van de statushouders die terugkeerden naar Griekenland vanuit andere Europese landen in recente maanden, deze personen moesten wachten op het hernieuwen of het opnieuw afleveren van hun verblijfsvergunning en geen andere documenten werden uitgereikt in afwachting van het afleveren van deze verblijfsvergunning (AIDA, p. 251). Toegang tot gezondheidszorg is in theorie gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen maar in de praktijk wordt effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars. Bovendien wordt effectieve toegang tot gezondheidszorg in de praktijk ook verhinderd door bureaucratische obstakels om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen (AIDA, p. 251 – 252).

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt onmiskenbaar dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en de socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de rapporten waarnaar wordt verwezen, wordt voor statushouders - waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt en dit voor een mogelijk lange periode. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

Indien uit de door verzoeker voorgelegde informatie niet kan worden besloten dat in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland *a priori* een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest kan worden aangenomen, blijkt wel dat er sprake is van een zeer preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid is geboden bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoekster als persoon die internationale bescherming heeft gekregen in geval van terugkeer naar Griekenland.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt.52).

De Raad wijst er ook op dat het Hof van Justitie in de zaak *C.K. e.a. tegen Slovenië* reeds geoordeeld heeft dat: “71. *In casu blijkt noch uit de verwijzingsbeslissing noch uit de stukken dat er ernstige gronden zijn om te vrezen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Kroatië systeemfouten bevatten, met name op het vlak van toegang tot de gezondheidszorg, wat verzoekers in het hoofdgeding overigens ook niet hebben gesteld. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt juist dat de Republiek Kroatië met name in de stad Kutina een opvangcentrum voor kwetsbare personen heeft, waar zij toegang hebben tot medische zorg, die wordt verstrekt door een arts en, in spoedgevallen, in het lokale ziekenhuis of het ziekenhuis van Zagreb. Bovendien hadden de Sloveense autoriteiten van de Kroatische autoriteiten de toezegging ontvangen dat verzoekers in het hoofdgeding de nodige medische zorg zouden krijgen.* 72. Voorts is het weliswaar mogelijk dat bepaalde ernstige en bijzondere aandoeningen enkel in bepaalde lidstaten passend kunnen worden behandeld (zie naar analogie arrest van 5 juni 2014, I, C-255/13, EU:C:2014:1291, punten 56 en 57), maar verzoekers in het hoofdgeding hebben niet aangevoerd dat dit het geval is wat hen betreft. 73. Het kan echter niet worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het

Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. 74. In omstandigheden waarin de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker zou inhouden, zou die overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel vormen.” (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16).

Uit dit arrest blijkt aldus dat zelfs ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat, het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand op zich voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, en aldus moet onderzocht worden. De Raad is er zich van bewust dat voormeld arrest betrekking had op personen die een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben en *in casu* verzoekster een persoon is die internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, maar wijst er op dat volgens het arrest *Ibrahim* het voor de toepassing van artikel 4 van het EU Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest *C.K. tegen Slovenië* eveneens relevant voor personen die internationale bescherming hebben gekregen.

Voorts wijst de Raad er op dat in paragraaf 90 van het voormelde arrest *Ibrahim* e.a. ook wordt gesteld dat sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die “*negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid*”. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de “*bijzondere kwetsbaarheid*”. De gezondheidstoestand van verzoekster kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek om na te gaan of verzoekster onafhankelijk van haar wil, na terugkeer naar Griekenland nog steeds in staat zal zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico loopt om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor haar mentale gezondheid.

De Raad wijst er vooreerst op dat in het kader van het beroep van verzoekster tegen de eerste beslissing van verwerende partij op basis van de door haar voorgelegde documenten het zeer kwetsbare profiel van verzoekster werd vastgesteld op grond waarvan werd geoordeeld dat een verder en gedegen onderzoek van verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen was. In dit verband merkt de Raad ook op dat het door verzoekster aangebrachte AIDA rapport en de daarin opgenomen informatie over statushouders in Griekenland, dateert van voor de bestreden beslissing en verwerende partij geen informatie bijbrengt met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

In casu legt verzoekster, in het kader van het huidige beroep bij de Raad een aantal documenten neer, die dateren van na de bestreden beslissing, en waaruit kan blijken dat zij heden nog steeds een bijzondere kwetsbaarheid vertoont. Het verslag van het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Alexius van 17 februari 2022 betreft de heropname van verzoekster in dit ziekenhuis en waarbij als reden van de opname wordt vermeldt: “*heropname van gekende Palestijnse dame met stemmingsschommelingen, traumatisch verleden, impulsiviteit en suïcidaliteit*”. In het verslag van het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Alexius van 26 februari 2022 wordt vermeld dat verzoekster in het ziekenhuis werd opgenomen van 17 februari 2022 tot 24 februari 2022 en dat een “*ambivalente doodswens blijft aanwezig*” (aanvullende nota stuk 4). In zoverre in de bestreden beslissing wordt gewezen op de zelfredzaamheid van verzoekster, die werd beoordeeld op basis van de documenten neergelegd in het kader van de vorige beroepsprocedure bij de Raad en haar verklaringen afgelegd op 1 december 2020, stelt de Raad vast dat de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster omwille van haar ernstige psychologische problemen eens te meer blijkt uit de recente verslagen van het psychiatrisch ziekenhuis van Sint-Alexius. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het psychiatrisch verslag van haar opname in het psychiatrisch ziekenhuis van Sint-Alexius en de hospitalisatienota en multidisciplinair ontslagformulier van de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis om te stellen dat er zich geen actueel suïcidaal en zelfverwondend gedrag zich niet meer stelt, blijkt uit de recentste psychiatrische verslagen bijgebracht door verzoekster in haar aanvullende nota, zoals reeds aangehaald dat zij in februari 2022 opnieuw in het psychiatrisch ziekenhuis werd opgenomen omwille van onder meer suïcidaliteit en dat er een ambivalente doodswens aanwezig is, wat haar actuele zelfredzaamheid als begunstigde van internationale bescherming, gelet op de huidige context in

Griekenland zoals die blijkt uit de beschikbare landeninformatie en het risico op langdurige dakloosheid van verzoekster in geval van terugkeer, in elk geval in ernstige mate ondermijnt. Ook de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het netwerk waarover verzoekster beschikte in Griekenland voor haar vertrek in 2020, veranderen hier niets aan. Daargelaten dat uit niets kan blijken dat verzoekster heden opnieuw onderdak zou kunnen verkrijgen bij de personen waar zij tijdelijk onderdak had gevonden, doen deze vaststellingen geen afbreuk aan de vastgestelde bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster, mede beoordeeld in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders die niet (meer) over een geldige verblijfsvergunning beschikken en terugkeren naar Griekenland.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gewezen op haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op 1 december 2020 en waaruit blijkt dat zij toegang had tot de gezondheidszorg in Griekenland omdat zij naar een psycholoog werd doorverwezen door het opvangcentrum Sonio waar zij verbleef en op basis hiervan wordt gesteld dat uit niets kan blijken dat verzoekster actueel bij een terugkeer naar Griekenland niet opnieuw toegang tot gezondheidszorg zou hebben, kan dit in de huidige stand van zaken niet zonder meer worden bijgetreden in het licht van de hierboven besproken landeninformatie en de concrete situatie van verzoekster. Volgens de in het administratief dossier opgenomen Eurodac Marked Hit van 16 september 2020 werd verzoekster internationale bescherming verleend in Griekenland op 19 april 2019. Het administratief dossier bevat geen gegevens waaruit kan worden afgeleid of zij de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, noch over de geldigheidsduur van verzoeksters verblijfsvergunning die hieraan gekoppeld is. Volgens het AIDA rapport werd voor de wetswijziging die in werking is getreden in januari 2020 aan alle begunstigden van internationale bescherming een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar uitgereikt, terwijl sinds deze wetswijziging aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar wordt uitgereikt en aan personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning van 1 jaar (AIDA, p. 229). Daargelaten dat verzoekster geen documenten voorlegt met betrekking tot haar status in Griekenland, kan op basis van de beschikbare landeninformatie worden aangenomen dat op dit ogenblik haar verblijfsvergunning verstreken is, dan wel binnenkort moet verlengd worden, nu meer dan drie jaar is verstreken sinds de toekenning van internationale bescherming in Griekenland. Zoals hoger aangehaald blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat terugkerende statushouders zonder (geldige) verblijfsdocumenten geen documenten krijgen in afwachting van de vernieuwing of opnieuw uitreiken van een verblijfsvergunning, wat verschillende maanden tot een jaar kan duren.

Verder blijkt ook dat bureaucratische obstakels de uitreiking van de AMKA kaart, noodzakelijk voor effectieve toegang tot gezondheidszorg, verhinderen. Er zijn, naar het oordeel van de Raad, dan ook sterke indicaties dat verzoekster ernstige problemen kan hebben om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden en in het bijzonder riskeert om gedurende lange tijd door een rits bureaucratische obstakels verstoken te blijven van huisvesting en de psychologische en psychiatrische hulp die zij momenteel in België nodig heeft.

Gelet op de bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster omwille van haar psychologische problemen op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat statushouders, zoals verzoekster, die terugkeren vanuit een andere lidstaat ernstige problemen kunnen hebben om zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke psychologische behandeling en minimale huisvesting om te vermijden dat zij een reëel risico loopt om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor haar mentale gezondheid, is een grondig onderzoek naar de situatie van verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, onder meer wat haar tot toegang tot gezondheidszorg betreft, noodzakelijk.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 januari 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET